

Chýba jej inšpirácia
na písanie.
On sa rád obetuje.

Americký EXPERIMENT

IKAR

ELENA ARMAS

Americký
EXPERIMENT

ELENA ARMAS

Americký
EXPERIMENT

Preložila Denisa Jahičová

IKAR

AMERICKÝ EXPERIMENT

Elena Armas
American Roommate Experiment

Copyright © 2022 by Elena Armas
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.

Translation © 2023 by Denisa Jahičová
The cover design by Emma Van Deun
The cover illustrations by Marcela Herrera
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9179-9

Venujem tým, ktorí čakajú na lásku – buďte trpezliví.

Láska je mimoriadne teatrálna.

Iba čaká na vhodný okamih, keď vstúpi na scénu.

PRVÁ KAPITOLA

Rosie

Niektó sa mi pokúšal vlámať do bytu.

Fajn. Technicky nebol môj, skôr byt, v ktorom som práve bývala. To však nič nemenilo na faktoch. Ak ma totiž život v niekoľkých pochybných štvrtiach v New Yorku niečo naučil, tak to, že ak niekto neklope, nemá záujem slušne požiadať, aby ho pustili dnu.

Dôkaz číslo jeden: neodbytné lomcovanie našťastie zamknutými vchodovými dverami.

Zvuk ustal, čo mi umožnilo vypustiť z pľúc vzduch, ktorý som zadržovala.

Pozerala som na zámku a čakala.

Fajn. Možno som sa mýlila. Možno si iba sused splietol tento byt so svojím. Alebo možno ten, kto stojí za dverami, nakoniec zaklope a...

Ozvala sa rana, akoby niekto udrel plecóm do dverí. Od ľaku som odskočila.

Kdeže!

Toto nebolo klopanie. A pravdepodobne ani sused.

Môj ďalší nádych bol plytký, kyslík sa sotva dostal tam, kam mal. Ale, dočerta, naozaj som z toho nemohla viniť

svoje pľúca! Nemohla som viniť ani svoj mozog, že po dni, ktorý som mala za sebou, nie je schopný vykonávať základné funkcie ako dýchanie.

To, čo bolo pred pár hodinami už päť rokov mojím útulným a krásne udržiavaným bytom, sa na mňa takmer celé zrútilo. Doslova. A nehovorím o praskline na strope ani o padajúcom prachu.

Časť stropu vypovedala službu a zrútila sa. Zrútila sa! Priamo pred mojimi očami. Skoro na mňa. Vznikla tak dostatočne veľká diera, aby sa mi naskytol výhľad na súkromné partie suseda o poschodie vyššie, pána Browna, ktorý na mňa prekvapene hľadel. Vďaka tejto udalosti som sa neúmyselne dozvedela niečo, čo som nikdy nepotrebovala ani netúžila vedieť: môj sused v strednom veku nenosil pod županom nič. Vôbec nič.

Ten pohľad bol rovnako traumatizujúci, ako keď vás cestou k pohovke takmer privalí kus cementu.

A teraz toto. Vlamanie. Vzchopila som sa natoľko, aby som si zbalila všetky veci – pod starostlivým dohľadom pána Browna a jeho ešte vždy voľne visiacych, ehm, partií –, a dostala sa na jediné miesto, ktoré mi vzhľadom na okolnosti napadlo. A teraz sa sem niekto pokúša násilím dostať.

Zaznelo čosi ako nadávka v cudzom jazyku a hlučné dobývanie sa do zámky pokračovalo.

Ach, doriti!

Z vyše ôsmich miliónov ľudí žijúcich v New Yorku sa museli snažiť vykradnúť práve mňa, čo?

Otočila som sa na špičkách, odstúpila od dverí garsónky, do ktorej som sa utiahla, a premerala si známy byt. Hodnotila som svoje možnosti.

Vďaka otvorenému priestoru byt neponúkal nijaké vhodné skrýše. Jediná miestnosť s dverami, kúpeľňa, nemala

dokonca ani zámku. Nebolo tu nič, čo by sa dalo použiť ako zbraň, okrem krivého hlineného svietnika, ktorý sa zrodil z lenivého nedeľného domáceho majstrovania, a chatrnej stojanovej lampy v bohémskom štýle, ktorou som si nebola istá. Ani útek cez okno neprichádzal do úvahy, keďže som na druhom poschodí a chýba tu požiarne schodisko.

Frustrované nadávky sa tentoraz ozvali zreteľnejšie. Neznámy mal hlboký, melodický hlas a za slovami, ktoré som nepoznala ani im nerozumela, nasledovalo veľmi dôrazné odfúknutie.

Srdce mi bilo opretekly. Priložila som si dlane k spánkom v snahe potlačiť narastajúcu paniku.

Mohlo to byť horšie, vrela som si. Tomu vonku vlámanie do bytov zjavne nejde. A nevie, že som tu. Zrejme sa nazdáva, že byt je prázdny. To mi dáva...

Na telefóne mi cinklo upozornenie. Hlasný a ostrý zvuk preťal ticho.

A prezradil ma.

Dopekla!

Zaškľabila som sa a chňapla po mobile, ktorý ležal na kuchynskom ostrovčeku. Nemohol byť ďalej než na tri či štyri kroky. Lenže môj mozog, ktorý stále nezvládal základné funkcie, ako je napríklad pohyb o tri či štyri kroky dopredu, zle odhadol vzdialenosť, a tak som bokom narazila do stoličky.

„Nie, nie, nie,“ zanariekala som, keď som zúfalo natiahla ruku, aby som zabránila katastrofe. Márne. Lebo...

Stolička s buchotom spadla na podlahu.

Zatvorila som oči. Akoby sa ma mozog snažil aspoň ušetriť pohľadu na neporiadok, ktorý som narobila.

Po veľkej rane sa rozhostilo ticho, ktoré naplnilo miestnosť, ako som tušila, falošným pokojom.

Otvorila som jedno oko a pozrela sa na dvere.

Možno to nebolo na škodu. Možno ho, alebo ich, to vystraší... A odíde.

„Haló?“ ozval sa hlboký hlas na druhej strane dverí. „Je niekto doma?“

Dočerta!

Vystrela som plecيا a veľmi pomaly sa otočila. Stále existovala šanca, že...

Bytom sa druhý raz rozľahla zvučka. Nastavila som si ju pre hlúpu motivačnú aplikáciu, ktorú som si dnes stiahla.

Ježiši! Niekto ma dnes chce dostať. Karma, vôľa Alahova, osud, šťastena alebo nejaká všemocná entita, ktorú som očividne našťvala. Možno dokonca Murphy a jeho hlúpe zákony.

Nakoniec som schmatla telefón, aby som tú hlúpu vec nastavila na tichý režim.

Mimovoľne som prešla pohľadom po údajne inšpiratívnom citáte na displeji: AK PRÍLEŽITOSŤ NEZAKLOPE, POSTAVTE DVERE.

„Vážne?“ zašepkala som nevdojak.

„Počul som to, viete?“ ozval sa votrelec. „Telefón, buchnutie a znovu telefón.“ Nakrátko sa odmlčal, potom dodal: „Nič sa vám... nestalo?“

Zamračila som sa. Aké ohľaduplné na možného zlodēja.

„Viem, že ste tam. Počujem, ako dýchate,“ pokračoval.

Pobúrene som zalapala po dychu. Určite nedýcham tak nahlas!

„Dobre, počúvajte,“ prehodil votrelec so smiechom. Smial sa. Naozaj sa smial? Na môj účet? „Ja len...“

„Nie, vy počúvajte,“ vyhrkla som napokon. Hlas sa mi lámal a triasol. „Nech už robíte čokoľvek, je mi to jedno. Ja... ja...“ Stála som tu ako hlupaňa a na nič som sa nezmohla. No to sa zaraz zmení. „Zavolám políciu.“

„Políciu?“

„Presne tak.“ Roztrasenými prstami som odomkla telefón. Mala som v pláne skoncovať s touto... touto... situáciou. Nadnes už mám toho plné zuby. „Máte pár minút na to, aby ste odišli, kým prídu. Hneď za rohom je policajná stanica.“ Nebola a ja som dúfala, že votrelec to nevie. „Na vašom mieste by som vzala nohy na plecia.“

Urobila som miniatúrny, opatrný krok smerom k dverám a potom zastala, aby som si vypočula jeho reakciu. Azda začujem jeho dupot, keď sa dá na útek.

Nepočula som však nič.

„Počujete?“ zavolala som a potom som prísnejšie dodala: „Mám priateľov v newyorskej polícii.“ Nemala som. Najbližšie k tomu mal môj strýko Al, ktorý pracoval ako ochrankár v jednej firme na Piatej avenue. To však na votrelca zrejme neurobilo dojem, lebo po mojom vyhlásení bolo stále ticho. „Dobre, fajn. Varovala som vás. Vytáčam číslo, takže je to na vás... vy... neokrôchaný vlamač!“

„Čože?“

Nedbala som na svoje nešťastné a vôbec nie hrozivé slová a zapla som reproduktor na mobile. Čoskoro zaplnil byt hlas dispečera tiesňového volania. „Deväť-jedna-jedna, v akej tiesni sa nachádzate?“

„Zdravím...“ odkašľala som si. „Dobry večer. Nieкто... nieкто sa mi pokúša vlámať do bytu.“

„Počkať, vy naozaj voláte?“ zjokol votrelec. Hneď však dodal: „Aha, dobre. Chápem.“ Nasledovalo ďalšie zachechtanie. Tak on sa chechce! Pripadalo mu niečo z toho smiešne? „Je to vtip.“

„Vtip?“ rozhorčila som sa.

„Haló?“ ozvalo sa z reproduktora. „Slečna? Ak to nie je naliehavé...“

„Ale je,“ skočila som dispečerovi do reči. „Ako som hovorila, volám, aby som nahlásila vlámanie.“

Votrelec prehovoril skôr ako dispečer: „Stojím na chodbe. Ako som sa vám vlámal do bytu? Ved' som sa ani nedostal dovnútra.“

Teraz, keď vyslovil viac než pár slov za sebou, som vnímala jeho prízvuk zreteľnejšie. Jeho artikulácia mi bola povedomá a kdesi v pozadí mysle sa mi spustil alarm. V tejto chvíli som však nemala čas ani energiu na nijaké poplachy.

„Pokus o vlámanie,“ pozmenila som svoje slová.

„Dobre, slečna,“ odpovedal dispečer. „Budem potrebovať vaše meno a adresu vášho bytu.“

„Rozumiem,“ ozval sa votrelec dostatočne nahlas, aby som o krok cúvla. „Ide o jeden z tých žartov, však? Videl som tú televíznu reláciu u nás doma. Ako sa volal ten chlap? Ten moderátor. Ten s dobrým účesom.“ Odmlka. „To je jedno.“ Ďalšia pauza. „Dostali ste ma! Bol to naozaj dobrý žart. Počujete, ako sa smejem?“ dodal a nahlas sa zarehotal. Od úľaku mi takmer vypadol telefón z ruky. „Mohli by ste teraz, prosím, otvoriť tie prekliate dvere a skončiť s touto hlúpu fraškou? Je po polnoci a ja od únavy sotva stojím.“ Z hlasu mu vyprchal všetok humor. „Povedzte jej, že je vtipná. Budeme si to pamätať ako jeden z najlepších žartov v histórii.“

Povedzte jej?

Komu?

Zamračila som sa, stíšila hlas a prehovorila priamo do mobilu. „Počuli ste to? Myslím, že je nepríčetný.“

„Nepríčetný?“ odfrkol votrelec. „Nie som šialený, len... unavený.“ Za dverami čosi s hrmotom spadlo na podlahu a ja som sa modlila, aby to nebol on, lebo som sa nechcela zaoberať ešte aj mužom v bezvedomí.

„Počul som to,“ odvetil dispečer. „A, slečna, nuž...“

„Pomýlil som si dvere či čo?“ prerušil ho vtrelec.

Pomýlil... dvere?

To upútalo moju pozornosť.

„Slečna,“ zasyčal dispečer linky tiesňového volania. „Vaše meno a adresu vášho bytu, prosím.“

„Rosie,“ odvetila som rýchlo. „Volám sa Rosalyn Grahamová a... A, nuž, teoreticky, toto nie je môj byt. Som u najlepšej kamarátky. Momentálne je preč a ja som potrebovala... mať kde zostať. Ale nevlámala som sa sem, samozrejme. Mala som kľúč.“

„Aj ja mám kľúč,“ ohradil sa vtrelec.

V hlave mi zaškrípalo, ako keď sa zasekne platňa.

„To nie je možné.“ Zamračila som sa na dvere. „Mám jediný náhradný kľúč, ktorý existuje.“

„Slečna Grahamová.“ Z hlasu dispečera sršalo podráždenie. „Prestaňte komunikovať s osobou pred vašimi dverami a uďte svoju adresu. Pošleme tam jednotku, aby to skontrolovala.“

Otvorila som ústa, no skôr než z nich vyšli akékoľvek slová, vtrelec opäť prehovoril: „Tá sa teda prekonala.“

Ona. Zase tá ona.

Chvíľu sme obaja mlčali. Potom ticho prerušil silný náraz. Akoby sa vtrelec práve zvalil na dvere.

„Ona?“ opýtala som sa konečne a nevšímala si otázku „Slečna Grahamová?“; ktorá sa ozvala z reproduktora telefónu.

„Áno,“ hlesol vtrelec jednoducho. „Moja veľmi vtipná a veľmi kreatívna mladšia sesternica.“

Dych mi uviazol kdesi medzi hrudným košom a ústami. Mladšia sesternica.

Ona.

Ten vtrelecov povedomý výrazný prízvuk!

Napadlo mi jediné možné vysvetlenie.

Naozaj som...?

Nie. Nemohla som byť až taká hlupaňa.

„Slečna Grahamová?“ ozvalo sa opäť z mobilu. „Ak to nie je naliehavé...“

„Prepáčte, ja...“ Zavrela som oči. „Zavolám, ak... budem potrebovať pomoc. Ďakujem.“

Mladšia sesternica.

Bože! Ach, nie! Ak to bol jeden z Lininých bratrancov, poriadne som to pokašľala.

Ukončila som hovor, strčila si telefón do zadného vrecka džínsov a prinútila sa zhlboka nadýchnuť v nádeji, že sa k mojim očividne chybným mozgovým bunkám dostane kyslík. „Kto presne je vaša sesternica?“ opýtala som sa, hoci som si bola celkom istá, že odpoveď poznám.

„Catalina.“

Bolo to oficiálne. Pokašľala som to. Áno. No predsa, keďže toto bol New York a ja som už narazila na svoj diel čudných ľudí a čudných situácií, som dodala: „Budem potrebovať viac informácií. Mohli ste si pozrieť jej meno na poštovej schránke.“

Z druhej strany drevenej hranice, ktorá nás oddeľovala, doľahol dlhý a hlasný povzdych, ktorý mi rozvíril kyselinu v žalúdku.

„Mrzí ma to,“ vyhrkla som. Naozaj mi to bolo ľúto. „Len sa uisťujem, že...“

„Že nie som nepríčetný,“ predbehol ma vtrelec. „Catalina Martínová, narodená dvadsiateho druhého novembra. Hnedé vlasy, hnedé oči, hlasný smiech.“ Opäť som zatvorila oči, vír mi stúpал z brucha až do hrdla. „Je maličká, ale keď kopne muža do gulí, vyrazí vám to dych. Hovorím z vlastnej skúsenosti.“ Krátka odmlka. „Čo ešte? Pozrime sa... Aha, neznáša hady alebo čokoľvek, čo sa im aspoň trochu

podobá. Aj keby to bol pár zošitých ponožiek naplnených toaletným papierom. Chytré, čo? A práve to ju prinútilo kopnúť ma do gulí. Takže môj žart sa obrátil proti mne.“

Áno.

Pokašľala som to. A poriadne.

Neskutočne.

A cítila som sa hrozne. Prišerne.

Tak veľmi, že som sa ani nezmohla na to, aby som ho zastavila. Pokračoval: „Odišla na pár týždňov. Užíva si medové týždne v... Peru, pravda?“ Čakal na moje potvrdenie, no žiadne neprišlo. Nenachádzala som slová. Išla som sa prepadnúť od hanby. „Aaron je šťastný muž. Vysoký a hrozivo vyzerajúci chlapík podľa fotiek, ktoré som videl.“

Počkať. To znamenalo...

„Osobne som sa s ním nestretol. Zatiaľ.“

On sa s Aaronom ešte nestretol?

No...

Nie! Nie, nie, nie. Toto sa nemohlo diať.

„Nemal som to potešenie zúčastniť sa na ich svadbe,“ dodal.

Potvrdil, že by sa to naozaj mohlo diať. Zrazu sa nijaký môj predchádzajúci šok ani rozpaky nevyrovnali tomu, čo som cítila teraz.

Lebo tento muž nebol náhodný votrelec ani nepričetný jedinec, ktorý náhodou natrafil na byt mojej najlepšej kamarátky.

Tento muž, na ktorého som zavolała políciu, bol Linin príbuzný.

A tým sa to nekončilo. Kdeže! Musel to byť ten bratranec, ktorý sa nestretol s Aaronom.

Jediný človek z dlhého zoznamu Lininých španielskych príbuzných, ktorý zmeškal svadbu.

Musel to byť on.

„Počul som, že to bola skvelá oslava,“ pokračoval. Akoby ma ktosi udrel do hrude. „Škoda, že som ju zmeškal.“

Uvedomila som si, že zvieram kľučku vchodových dverí. Ani som nevedela, ako som sa k nej dostala. Akoby ma k nej priviedli jeho slová – uvedomenie, že je to práve on – a prinútili prsty mojej voľnej ruky, aby sa okolo nej pevne ovinuli.

To nemôže byť on, opakoval hlas v mojej hlave. Nemôžem mať takú smolu.

Lenže bol to on. Vedela som to. A vôľa Alahova, osud, šťastie alebo akákoľvek sila, ktorá rozhodovala o mojom osude, si zbalili kufre a nechali ma, aby som sa o seba postarala sama.

Pretože tento muž bol jediný Linin bratranec, o ktorom som tajne dúfala, že sa na svadbe zúčastní. Jediný, pri ktorom sa mi žalúdok chvel od očakávania už pri pomyslení, že sa s ním stretnem. Na to, že od neho dostanem tie dva povinné bozky na líce. Že si s ním vymením pozdrav a zdvorilostné frázy. Že si s ním možno zatancujem. Že ma uvidí v šatách hlavnej družičky. Že ho konečne budem mať pred sebou.

Že sa predou mnou otvoria nové možnosti.

Pohla som prstami a dvere sa s cvaknutím odomkli.

Srdce sa mi rozbúšilo vedomím, že je to naozaj on. Chytila som kľučku. Nepokojne, nedočkavo a s nádejou, ktorá mi sťahovala hrdlo. Všetky hlúposti, ktoré si moja hlava vymyslela mesiace pred svadbou, sa miešali s novými emóciami zo zmätku, ktorý som práve narobila. Očakávanie zmiešané s pocitom viny. Rozpaky krútiace sa okolo vzrušenia.

Do hrudného koša mi mocne udieralo srdce, otvorila som dvere a...

Niečo mi spadlo k nohám.

Sklopila som zrak a okamžite som zbadala zdroj buchnutia.

Ležal na chrbte. Akoby sa opieral o dvere a spadol dozadu, keď som ich otvorila.

Zdalo sa mi, že do pľúc sa mi sotva dostáva vzduch, keď som pozrela na zaklonenú hlavu s vlnitými gaštanovohnedými vlasmi. Nezhodovala sa s obrazom, ktorý som si starostlivo uchovávala v pamäti. V pamäti a ako snímku obrazovky, ktorú som skrývala v telefóne. Videla som ho iba s ostrihanými vlasmi.

„Si to naozaj ty,“ počula som sa zamrmlať, keď som naňho vyvalila oči. „Naozaj si tu. A máš iné vlasy. Dlhšie a...“

Zavrela som ústa, keď som si uvedomila, že som mu tykala. Cítila som, ako sa mi po lícach rozlieva intenzívny rumenec.

Pekná tvár, na ktorú som hľadela na displeji telefónu viackrát, než by som bola ochotná pripustiť, sa zmätene zvrástila. Rovnako rýchlo rozžiaril čokoládovohnedé oči úsmev. „Už sme sa... stretli?“

„Nie,“ ponáhľala som sa s odpoveďou. „Očividne. Chcela som povedať, že vyzeráš inak, ako som očakávala. Vieš, podľa tvojho hlasu. To je všetko.“ Pokrútila som hlavou. „A ja som... bože. Je mi to tak ľúto. Všetko. Ja len...“

Len čo, Rosie?

Rumenec sa mi rozšíril až k špičkám uší. Napadlo mi, že keby sa podo mnou práve v tejto chvíli otvorila zem a prehltila ma – po novom som vedela, že to nie je až také nepravdepodobné –, dobrovoľne by som sa jej poddala.

„Veľmi ma to mrzí,“ vydýchla som. „Môžem ti pomôcť vstať? Prosím.“

Ale on – muž, ktorý ani nevedel, že existujem, zato ja som so zatvorenými očami polahky dokázala vyloviť z mysle

všetky jeho črty – nedal nijako najavo, že by sa ponáhlal vstať. Namiesto toho si skúmavo prezeral moju tvár a nikam sa neponáhlal, akoby som bola ja tá, ktorá sa tu z ničoho nič objavila a padla mu k nohám.

A keď som si už myslela, že som sa spamätala dosť na to, aby som dačo dodala – niečo azda aspoň trochu inteligentné –, rozťahol pery. Zmätok nahradil úsmev a slová, ktoré ma páľili na jazyku, sa rozplynuli.

Pretože sa usmieval. A bol to veľký, žiarivý a, pravdupovediac, krásny úsmev tým očividným spôsobom, s ktorým si človek nevie rady.

Možno sa mi páčil dokonca väčšmi než úškrn, ktorý mal na perách na tej jedinej snímke, ktorú som si dovolila uložiť a na ktorú som sa možno z času na čas ešte vždy pozerala.

„V tom prípade,“ povedal a z pier mu neschádzal slnečný úsmev, ktorý som videla hore nohami, „ak sa teda naozaj nepoznáme, teší ma, som Lucas Martín. Linin bratranec.“

Áno.

Vedela som to. Presne som vedela, kto je. Neveril by, ako dobre som to vedela.

DRUHÁ KAPITOLA

Rosie

Lucas na mňa hľadel zo svojej pozície na podlahe a pravdepodobne sa čudoval, čo to so mnou, dočerta, je.

„Ja...“ Uf! Takto som si stretnutie s Lucasom nepredstavovala. Táto chvíľa sa ničím nepodobala tej, ktorú som si skonštruovala v hlave. A to som mala dosť času – viac ako rok – vymyslieť desiatky rôznych scenárov.

„Ahoj, Lucas,“ pozdravila som ho. „Nuž... rada ťa konečne spoznávam.“

Konečne?

Áno. Povedala som konečne.

Lucas zvrážtil obočie. Ešte väčšími mi zahoreli špičky uší. Moja tvár už isto pripomínala paradajku.

„Ty určite nie si zlodej!“ vychrlila som, aby som odklonila rozhovor od toho hlúpeho *konečne*. „A veľmi ma mrzí aj to, že som predpokladala, že ním si. Som si istá, že takto si si príchod do New Yorku nepredstavoval. Alebo do Lininho bytu. V každom prípade, môžem ti, prosím, pomôcť vstať?“

Lucas však zostal ležať na chrbte a na perách mu stále pohrával rovnaký úškrn ako pred chvíľou. Akoby toto všetko bolo v poriadku. Akoby to bolo normálne. Lenže nebolo.

Naozaj nebolo. Lebo sa tu zjavil Lucas Martín. Na mojom prahu, teda Lininom prahu. A ja som urobila najhorší prvý dojem na svete.

„Veru, toto som rozhodne nečakal,“ pritakal. Natiahol ruku a držal ju nad sebou, presne vo výške môjho brucha. „Ale tak či onak, veľmi rád ťa spoznávam, Rosalyn Grahamová.“

Pozerala som na tú ruku a neuniklo mi, aké má dlhé prsty. Potom som pohľadom preskočila na opálenú pokožku na jeho zápästí, na ktorom mal ošúchaný náramok z koženej šnúrky.

Kdesi v zákutí mysle som uvažovala, aký bude dotyk jeho pokožky, no obe ruky mi zostali prilepené k bokom.

„Ako... Odkiaľ vieš, ako sa volám?“ opýtala som sa.

Lucas totiž vyslovil celé moje meno.

Stále natáhoval ruku a čakal. Rovnako nezmizol ani jeho úsmev.

„Počul som ho,“ odvetil nenútene. „Keď si sa predstavila dispečerovi. Hneď po tom, ako si ma nazvala nepríčetným.“

Strhla som sa. „Bože, naozaj som to urobila, čo?“ Vy-
dýchla som nosom. „Aj to ma veľmi mrzí.“ Párkrát som za-
žmurkala. Očami som teraz prebodávala kúsok kože na jeho
predlaktí, ktoré sa postupne odhaľovalo, lebo sa mu vyhíňal
rukáv teplákovej bundy. Stále som však nesiahla po jeho ruke
a on ju spustil. „Prisahám, že som netušila, že dnes večer prí-
deš. Lina mi nič nespomínala. Inak by som nevolala políciu.
Dopekla, ani by som tu nebola, keby som vedela, že prídeš.“

Lucas naklonil hlavu a na tvári sa mu zračilo čosi, o čom
som predpokladala, že je to zvedavosť. Asi ho zaujíma prečo.
Prečo si teda tu?

„Ale môžeš ma volať Rosie,“ pokračovala som. „Všetci
ma tak prezývajú. Aj ty môžeš. Teda ak chceš. Aj Rosalyn je
v poriadku.“